E421

ഭൈരവിക്കീർത്തനം

ആനന്ദാനന്ദരാഗമേ! നിന്മടിയിൽ
തന്നിയാതെയെൻതല ചായ്ച്ചുപോയി
അതിനുള്ള ശിക്ഷയാണിന്നു ഞാനി-
യനുഭവിക്കുന്നതിക്കണ്ണുനീരിൽ

വിദ്വാൻ ശങ്കരൻ കരിപ്പാടി

RITA
T.C.R

2540
E 421

നെഞ്ഞിടിപ്പുകഥ



വിദ്വാൻ, ശങ്കരൻ കരിപ്പായി.

ഒന്നാംപതിപ്പ് 1000 പ്രതികൾ.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ
ആൻറ് പ്രിൻറിംഗ് വർക്ക്സ്.
1121 ചിങ്ങം.

വില ചന്ത്രണ്ടണാ.

പകർപ്പവകാശം ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്.



ആരുടെയാരുടെ യാത്രാനുവാദമോ-
ടാനികടത്തെഞാൻ വിട്ടുപോന്നു:
ആരെയാണാരെയാണക്ഷണംതന്നെഞാൻ
ആത്തിയാന്നോരുവാനോടിയെത്തി:
അന്നോരമങ്ങാച്ചരാചരമൊക്കയും
അയ്യോ! നിലവിളിച്ചാരെനോക്കി:
അത്തവ്വിലാറേഴുകാർമുകിൽക്കീറുകം
അശ്രുപൊഴിച്ചുകൊണ്ടാരെനോക്കി:
ആജീവനായിക തൻ പരിപൂതമാം
ആജീവനാന്തസ്മരണയൊന്നിൽ
ആലംബമാകട്ടേ! മാമകജീവിതം
അന്നുതെട്ടില്ലൊരീ "നെഞ്ഞിടിപ്പി"ൽ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ

ഈ പുസ്തകത്തിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്ന കവിത കഥ ഇരുപതും വെറും വ്യക്തിഗതമായ അനുഭവങ്ങളിൽ ആഞ്ഞടിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്. ഏതാണ്ടു് ആറുകൊല്ലത്തിനുമുമ്പു് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ കരു "വിരുന്നുകാരി" കയറിവരികയും കഴിഞ്ഞ കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പു് എന്റെ "ഏകാന്തമൂകത"യെ ഏറുപാടിക്കൊണ്ടു് ശാശ്വത"വിയോഗത്തിൽ" എന്നെ വലിച്ചെറിയുകയും ചെയ്തിട്ടു് ആ സ്നേഹശാലിനി പോവുകയാണുണ്ടായതു്. ഇതെല്ലാം മനുഷ്യസാധാരണമെന്നു് ആളുകൾ പറയുന്നു. ഞാനതു സമ്മതിക്കയുംചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ മാനസികമായ ഏതോ ദൗർബ്ബല്യം എന്നിലീ "നെഞ്ഞിടിപ്പുകഥ"ക്കു് പ്രേരണനൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്; എന്തുചെയ്യാം!

ഈ പുസ്തകത്തിനു സാഹിത്യപരമായി വല്ല മേന്മയുമുണ്ടോയെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ! ഏതു നിർദ്ദിഷ്ടമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലെങ്കിലും നിരൂപകന്മാർ പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ!

"It is the utterance of one who has himself been close to those aspects of life of which he speaks, who has looked at them with his own eyes, who by the keenness of his vision has been more

deeply into things and by the strength of his genius has apprehended their meaning more powerfully than the common rase of men ; and who in addition has the artist's wonderful faculty of making us see and feel with him" വില്ല്യം ഹെൻറി ഹഡ്സൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ An introduction of study of liturature എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരിടത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള സാഹിത്യനിർവ്വചനമാണിത്. ഒരു കലാകാരന്റെ ആത്മാർത്ഥതയേയും കലാസൃഷ്ടിയിൽ തന്റെ ജീവിതബന്ധത്തിന്റെ അടുപ്പവും അനുസരിച്ചാണ് ആ കലയുടെ ഉൽകൃഷ്ടത ഉൽഘോഷിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം പിന്നേയും പറയുന്നുണ്ട്. സ്വാനുഭവങ്ങളെ കലയിൽകൂടി പുറത്തുകാണിക്കുമ്പോൾ ആ കലയിൽ ഉടനീളം ഒരു ജീവിതം നിഴലിക്കുന്നുണ്ടാകും. ആ ജീവിതം ഒരുപക്ഷേ വന്ദ്യമോ നിന്ദ്യമോ ആയിരിക്കാം. എങ്കിലും ആ കലയുടെ ആത്മാർത്ഥതയിൽ ഒരു ആസ്വാദ്യതയുണ്ടാകുന്നതാണല്ലൊ.

ആരും വിഷാദാത്മകതയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരല്ല; പക്ഷെ അതു വേണ്ടെന്നുപറയുമ്പോൾ വിട്ടുപോകുന്നതായിക്കാണുന്നുമില്ല. കവിതകളിൽ വിഷാദാത്മകതയം കടന്നുകൂടുന്നതു്, എന്റെ അനുഭവത്തിൽ, അതിനോടിഷ്ടമുണ്ടായിട്ടല്ല; അനിവാര്യമായ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രത്യാഘാതം മൂലമാണ്. കലാസൃഷ്ടി ആദർശാത്മകവും സംസ്കാരോത്തേജകവും ആയിരിക്കണമെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ; പക്ഷെ വേദനാഭരിതമായ ഒരു ഹൃദയത്തിൽ

നിന്നു് ഒരു തുള്ളിക്കണ്ണുനീർ അടർന്നുവീഴുന്നെങ്കിൽ അതിലെത്രമാത്രമപരാധമാണുള്ളതു്?

1114 മീനം മുതൽ 1120 കക്കിടകംവരെയുള്ള എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പലപ്പോഴായി എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണു് ഈ കവിതകളെല്ലാം. അങ്ങിനെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലെ കാലികസംഭവങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നവയുമാണിതെല്ലാം.

എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എന്നെന്നും തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒരു പാവനസ്മരണയ്ക്കുവേണ്ടി ഈ ഗ്രന്ഥം പുറത്തിറക്കിക്കൊള്ളുന്നു.

എരുമപ്പെട്ടി,
20 _12__'20.

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

കവിതകൾ.

1. വിരുന്നുകാരി
2. മണവാട്ടി
3. വിവാഹിതൻ
4. അവളുടെ കരച്ചിൽ
5. മധുരവേദന
6. ഒരന്വേഷണം
7. പ്രേമവിളംബരം
8. മറുനാട്ടിൽ
9. അമ്മ
10. കാത്തിരിപ്പു്
11. അസ്തമനചിന്ത
12. ഓമനപ്പൈതൽ
13. ആരാധകൻ
14. പാരതന്ത്ര്യം
15. വെള്ളിനക്ഷത്രം
16. സ്വീകരിച്ചീടുക!
17. അഗ്നിബാധ
18. ആത്മവേദന
19. ഏകാന്തമൂകത
20. വിയോഗത്തിൽ.

25 4
E 421



ഫ. വിരുന്നുകാരി

കാറ്റടിച്ചുവന്ന കരഞ്ഞുകഴിയുമെൻ
ഒച്ചപ്പെടാത്തൊരീ ജീവിതമൂലയിൽ
തപ്പിത്തടഞ്ഞുവരുന്നവളാരുനീ—
യിപ്പുലർവേളയിൽപ്പൂവിതറീടുവാൻ?
പൂവണിപ്പന്തലിൽ നാണിച്ചിരുന്നുന്ന
പുഞ്ചിരിപ്പൂണ്ടിൻ മണവാട്ടിയാരുനീ?
സൌന്ദര്യഭ്രഷ്കം മൊട്ടിട്ടുനില്ക്കുന്ന
സൌഭാഗ്യദേവതേ! യാരുനീ—യാരുനീ?

തെല്ലുനാളുണ്ടുനിൻ തപ്തനിശ്വാസമി—
ക്കല്ലിലും മുള്ളിലും വീണുകിടക്കയായ്.
നിൻനമ്രഭാഷണമോമനേ! നിത്യവും
നിശ്ചലം വന്നിങ്ങു കൈക്കുപ്പിനില്ക്കയായ്
അന്നാളിലൊന്നുമറിഞ്ഞില്ല കഷ്ട!മീ—
യജ്ഞാതമായ മധുരപ്രതീക്ഷകം.
അക്കൊച്ചുപുല്ലാംകുഴലിന്നകത്തിരു—
മവ്യക്തഗാനമുറങ്ങിക്കിടന്നതും.

പാറിപ്പിടിച്ചുപോയ് മന്മാനസത്തിൽനിൻ
ചൂരിലുംനിന്ന സുഗന്ധലഹരികം
ശോകൈകമാകുമെൻ സപ്തരംഗങ്ങളിൽ
ആകവേ കാണ്മതു നിൻകൺകനിവുകം.

ഏതും ബധിരമാമെൻചെവിരണ്ടിലും
ഏറ്റംമുഴങ്ങുന്ന കാൽച്ചിലമ്പൊച്ചകൾ.
അങ്ങിനെ നിന്നെഞാൻ നിത്യസ്മരണയിൽ
ആതിഥ്യമേകിയറിയാതെയെങ്കിലും.

ഇന്നുനിയോമനേ! വന്നുപോയ് വന്നുപോയ്
എന്നാറാതോഴിയായിക്കുടിൽമൂലയിൽ.
പുഷ്പനിലാവുപുണരുംനിശയിലും
പുത്തൻവസന്തം വിരിയുമുഷസ്സിലും
എത്രനാളെത്രനാൾ കാത്തിരുന്നിട്ടുനീ
എത്തിയയിക്കൊട്ടം കുരിരുട്ടത്തഹോ!
ഇന്നിനി ഞാനുമെൻപ്രാണനുംമാത്രമായ്
വന്നെതിരേറ്റിടാം പോരിക! പോരിക!

(ഗിരിജാകൈരളി) 114 മീനം.

---

൨. മണവാട്ടി.

പോരിക! പോരിക! വേഗമെന്നോമനേ!
ആരെയും തെല്ലു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ നീ.
പൂവിരിപ്പന്തലിൽ നിൻപാദമുദ്രകൾ
പാറാതെ മെല്ലെക്കടന്നിങ്ങുപോരിക!
വെള്ളിമണികൾ കിലുങ്ങാതെ കാലുകൾ
വെമ്പാതെ വേഗം നടന്നിങ്ങു പോരിക!
ചുറ്റിലുംനില്പൂ സുഗന്ധലഹരികൾ
കുറയും ദൂരത്തകറാതെയാദ്യമേ

കുമ്പിട്ടു കുമ്പിട്ടു പോരിക! പോരിക!
കുട്ടിമാൻകണ്ണി! നിൻ മാലയും നീയുമായ്.

ആഭ്ടമേലുമീലോകത്തിലാക്കുമായ്
ആചാരമേല്ക്കാത്ത മാമകസന്നിധി—
കൊമ്പും കുഴലുമായ് കുപ്രഭുത്വത്തിനു
കാഹളമൂതാത്ത മാമകസന്നിധി—
നാട്യപ്രധാനമാം നാഗരപ്രാഭവം
കെട്ടിയണിയാത്ത മാമകസന്നിധി
അനാത്ഥമാക്കുവാനാത്മാത്ഥമാക്കുവാൻ
ആരെയുംനോക്കാതടുത്തീടുകോമനേ!

മാദകമായ മധുരപ്രതീക്ഷയെ
മാടിവിളിക്കുമെൻ കൊച്ചുകിനാവുകൾ
നിൻകൈ കടന്നുപിടിച്ചുപോയോമനേ!
നില്പൂണ്ട തെല്ലിനിപ്പോരിക പോരിക!

ആളുകളെന്തിന്നപവദിച്ചീടിലും
ആചാരമെല്ലാം വിലങ്ങടിച്ചീടിലും
വാസന്തവല്ലികൾ പൂത്തുവിരിഞ്ഞിടും
ഹേമന്തരാത്രികൾ ചന്ദ്രിക ചാർത്തിടും
ഞാനുമെൻലോകവും വീണ്ടും തിരിഞ്ഞിടും
നാണമില്ലാത്തൊരീ മർത്ത്യതയ്ക്കപ്പുറം.

മാതാപിതാക്കൾ മണവാട്ടിയാക്കിയീ
മാലയുംതന്നിങ്ങിറക്കിയ നീയിനി
തെല്ലുമടിഞ്ഞു തടഞ്ഞുനിൽക്കാതെയുൽ—
വല്ലുമാക്കീട്ട! മന്മാനസം മംഗലേ!

(നവജീവൻ) 1—10—114.

൩. വിവാഹിതൻ.

പരിണാമത്തിന്റെ പിടിവലിയിൽ
ഒരുമണവാളനായ്ത്തീർന്നഹം.

പുതുമുല്ലമൊട്ട കരുത്തനാളിൽ,
ഇളയ പൂംചന്ദ്രിക പൂത്തനാളിൽ,
കൊടിയവെയിലു കൊഴിഞ്ഞുപോയി
കുളിരേകും വർഷം കിളുത്തനാളിൽ,
അവളുടെയാശാലതികയെല്ലാം
അരിയതളിരുകളാന്നാളിൽ,
കരുപുലർവായുവന്നെന്നിലേതോ
നിരുപമനിർവൃതി ചേർത്തുപോയി.

അനുവേലം പിന്നെ മന്മാനസത്തെ
അനുഗമിച്ചീടുകയായവളും.

അനുദിനം പിന്നെയെൻ ലോകമെല്ലാം
ഉണരുകയായിങ്ങു രണ്ടുപേർക്കായ്
വെറുമൊരെൻ പുഞ്ചിരിപോലുമിന്നു
വെളിവാക്കുമപ്പൊരുൾ വേണ്ടപോലെ.

ഇനിയെന്റെ കണ്ണുനിർച്ചാലിലൂടെ
അനവധിചിന്തകളേറുമേലാം;
നിലയറ്റ നീണ്ട നിരാശയുടെ
നിരവധി സപ്തങ്ങളെത്തിനോക്കാം;

ഹൃദയംപിളർക്കുമഴലിലൂടെ
അമലപ്രതീക്ഷകളം കൂമ്പെടുക്കാം;
പരശതംരീതിയിൽ മേലിലെന്നെ
പരിണമിപ്പിക്കുമെൻ കൂട്ടുകാരി.

ഒരുവയർമാത്രം പുലർത്തിടുവാൻ
കരയലിൽ ജീവിച്ച മന്മനസ്സിൽ
തെരുതെരെവന്നിനിയെത്രയെത്ര
കാർമേഘവാർത്തകൾ വീണടിയാം;
നിമിഷംപ്രതിയിനിയെത്രയെത്ര
പരിഭവപ്പാട്ടുകൾ കൊണ്ടുപോരാം.

മഹനീയമാകും വിവാഹമേ! നിൻ
മടിയിലഹരിയിൽ വെമ്പിവെമ്പി
അനുപദം ഞാനടുത്താഞ്ഞുവീണ
തനിയേയെണ്ണിയിതാ കേണിടുന്നു.
ഇതുവിധം ഞാനുമെൻ ജീവനുമി-
പ്പുതുമയിൽത്തന്നെ പതിച്ചുപോയാൽ
മധുരമാം മുന്തിരിച്ചാറതിന്റെ
പുതുമയിൽത്തന്നെ പുളിച്ചുപോയാൽ
മനുജന്റെ ജീവിതം മാലകോർത്ത
മലിനവികാരങ്ങൾ മാത്രമാകാം.

പരിണാമമേ! നിൻപ്രപഞ്ചമെന്നെ
ഒരുദിനം സുസ്മിതനാക്കിടുകിൽ.....

(നവജീവൻ) 1—12—114.

൪. അവളുടെ കരച്ചിൽ.

ആ മണിവീണാമീട്ടിയൊരായിരം
ആശകളതിൽ പാടിനോക്കീടിലും
ആ മലരുകൾ കോത്തുകോത്തെപ്പൊഴും
ആനന്ദത്തെച്ചികഞ്ഞുവിളിക്കിലും
ആ മനോഹരി പിന്നെയും പിന്നെയും
ആരുമോരാതിരുന്നു കരഞ്ഞിടും.

ഞാനുമെന്നെറമനസ്സുമവളുടെ
നാഡികളിലൊഴുകയാണെങ്കിലും
വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടോമലാൾ
വന്നുവീണിടുമെന്മടിത്തട്ടിലായ്.

നാലുപാട്ടം വിരിയുമുഡുക്കളും
പാലുപെയ്യും മധുരനിലാവുമായ്
കൊച്ചുകൊച്ചിളം പുഞ്ചിരിപ്പൂക്കളും
പിച്ചവെച്ചുകളിക്കുന്ന കാറുമായ്
എത്രയെത്രയോ രാവുകളെന്നുടെ
മെത്തയിൽ വന്നുനോക്കിക്കടന്നുപോയ്
എന്തുചെയ്യുവാ—നപ്പൊഴതൊക്കയും
നൊന്തുനൊന്തവൾ കണ്ണീർപൊഴിക്കയായ്.

ലോകമാകെപ്പുറത്തോരു മാമക
നാകമാടകസൗഖ്യമാടിനം—

നൂറുനൂറുപുളകഹർഷങ്ങളെ
നൂതനമായ് സവിച്ചതാമാദിനം —
എന്നെറയോരോരമലപ്രതീക്ഷകം
പ്പെമെത്തിപ്പുണർന്നതാമാദിനം —
ആ മധുവിധു മുട്ടിത്തുറന്ന മൽ
പ്രേമചിത്തം കളിത്തതാമാദിനം
ഹന്ത! ഞാനെന്തുചൊല്ലുണ; —മന്നുമാ—
ച്ചെന്തളിനാക്ഷിപൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയ്.

ലോകമെല്ലാമറിഞ്ഞ കരച്ചിലിൽ
ലോലലോചന വീണ്ടും മുഴുകിലും
ഞാനുമെന്നെറ ഹൃദയവുമെപ്പൊഴും
ദീനദീനം കരയുമവളുമായ്.
ആ മരണമനന്തമാമാശയിൽ
ആശചസിച്ചു നെടുവീർപ്പുവിട്ടിടാം.

*　　*　　*

കാമനേ! നീ കരയാതിരുന്നിട്ട—
മോരോ കൊച്ചുനിമേഷവുമെന്നുടെ
ജീവിതത്തിൽ കവിതകാം പെയ്യുമ—
ദ്ദേവലോകചിദാനന്ദവേളയാം.

എന്നെയുമെന്നെറജീവിതത്തേയുമാ—
സുസ്മിതാസ്യയാം നീ നിലനിത്തുകിൽ....

(നവജീവൻ.)　　30—2—115.

൪. മധുരവേദന.

മധുരവേദന — മാമകമാനസം
മധുരവേദനയാൽ പിടയുന്നു.
പരസഹസ്രം വികാരങ്ങൾ വന്നിതാ
പരിഭവങ്ങൾ പറയുകയാണഹോ!

നികടവർത്തികളാകുമെന്നാശകൾ —
നിരഘസുന്ദരമായ കിനാവുകൾ —
വിഗതവിസ്മൃതമായിനിന്നൊപ്പൊഴും
വിവിധരീതിയിൽ വേദനകൊൾകയാം.
പൂതുനിലാവിൻെറ പുഞ്ചിരിത്തോപ്പിലും
പുളകമേലും പുലരിത്തുടുപ്പിലും
കരളിൽനിന്നും കദനമയന്തതാ
കരിപിടിക്കുന്ന കാളമേഘോപമം.

മധുവിധുവിൻ മടിത്തട്ടിലീവിധം
മധുരവേദന മൂളിമൂളീടവേ
വിലയെഴുന്നൊരീ ജീവിതവേഴ്ചയിൽ
വിരഹവേളകൾ വിങ്ങിവിങ്ങീടവേ
സ്ഥിരതയില്ലാത്ത ലോകവും ഞാനുമായ്
പരിഭവിച്ചു പിണങ്ങുന്നതെന്തിനാം.

അകലെനില്പുമത്താരകം നൊന്തുനൊ-
ന്തകമെരിഞ്ഞു കരിഞ്ഞു കഴികയാം.

അവളൊരോമനസപ്നമായെപ്പൊഴും
അരികിൽവന്നിതാ മുട്ടിവിളിക്കയായ്.
ഒരുമധുരമാംവേദന വീണ്ടുമെൻ
സിരകളിടെയൊഴുകിടുമപ്പൊഴും.

കനകപത്രങ്ങളായിരമായിരം
കലിതമോദംപരത്തിപ്പറക്കുവാൻ
അവളിരിക്കുമാ സങ്കേതമെത്തുവാൻ
അരുമയാമൊരു പത്രിയാകട്ടെ ഞാൻ!

വെറുമൊരാനന്ദചുംബനമെങ്കിലും
തരുവതിന്നവളെങ്കഹോ നില്ക്കയാം
കനിവിയന്നൊരു പുഞ്ചിരിയെങ്കിലും
കമനീയാംഗി കലരുന്നതെങ്കഹോ!
നരഹൃദയമേ! നിന്നഭിലാഷമീ-
ധരയിലെത്ര, തകരണം മേലിലും!
സുഖസുഷമകാംക്ഷയുമീവിധം
മുഖവുരകളുധ:പതനാങ്കിതം.

അകലെമേവുമാ വെള്ളിനക്ഷത്രവും
അറുതപിക്കുമെൻ ദീഘ്നിശ്വാസവും
മധുരവേദന മീട്ടിമീട്ടി സ്വയം
വിധുരഭാവത്തിൽ വീണവായിക്കയാം.

(നവജീവൻ.) 9—6—115.

൩. ഒരന്വേഷണം.

i

ക്രൂരിരുൾക്കുഞ്ഞുങ്ങളാവഴിനീളവേ
കൂട്ടുകൾകെട്ടിക്കിടന്നിരുന്നു.
കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചു വിണ്ണിന്റെ വീട്ടിലെ
കാർകൊണ്ടലങ്ങു നടന്നിരുന്നു.
അന്നേരമാണവളാരാത്രിയാണവൾ
എന്നേയുംവിട്ടെങ്ങോ പോയ്മറഞ്ഞു.

ii

വീട്ടിലെക്കട്ടിലിൽ പ്രേമത്താൽ പ്രേയാനെ
കെട്ടിപ്പുണരേണ്ടും ക്രൂരിരുട്ടിൽ
ആരുമറിയാതൊരായിരമായിരം
ചുംബനമേകേണ്ടുമാരാത്രിയിൽ
എന്തിനാണന്നവളെങ്ങോട്ടാണന്നവൾ
പിന്തിരിഞ്ഞിടാതെ പോയ്മറഞ്ഞു.

iii

എന്നിലുമെന്നുടെതുലികത്തുമ്പിലും
എത്തിപ്പിടിച്ചതില്ലമ്മാനസം
ചൊറക്കുടിലിലും പൊട്ടക്കലത്തിലും
ചെറുന്നിളകിയില്ലക്കണ്ണുകൾ
മാദകമായ മധുരലഹരിയെ
മാടിവിളിച്ചവളെങ്ങോപോയി.

iv

ഏതൊരു കൊട്ടാരവാതുക്കൽചെന്നിനി
എങ്ങിനെമുട്ടണം കാണുവാനായ്?
ഏതൊരുഗാനംഞാനേറവുമുച്ചത്തിൽ
എപ്പോഴുംപാടണം കേൾക്കുവാനായ്?
ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു ഞാനുമെൻ
മങ്ങിയജീവനുമായ്നടക്കാം.

v

നിർദ്ദയലോകമേ! നിന്നടിത്തട്ടിലി
നിർധനരെന്നും നിരാശയോടെ
എന്തിനുമേതിനും കണ്ണീരും കയ്മയ്
പൊന്തുനൊന്തെന്നും നിരാശയോടെ
കൂടെപ്പിറപ്പാം മരണത്തെക്കാത്തിടം
കൂടിക്കഴിയണം ലോകതയിൽ!

vi

ഏതുകഴിവിനുമേതുകരളിനും
നാണയത്തുട്ടായ്വിലപറഞ്ഞു
നില്ക്കും വിപണിയാമിന്നത്തെമർത്യത—
യ്ക്കൊക്കയും ഞാനും വഴങ്ങിനിന്നു
ഓരോരോവാതുക്കൽചെന്നുവിളിച്ചിടാം
ഓമനേ! നീയെങ്ങു നീയെങ്ങെന്നു്.

൯. പ്രേമവിളംബരം.

ഞാനുമവളുമപ്പൂനിലാവും
തോളോടുതോൾപിടിച്ചൊട്ടനേരം
കാനനപ്പച്ചിലച്ചാർത്തിലൂടെ
കാകളിപാടി നടന്നിരുന്നു.

ചുംബനത്തിന്നു കൊതിയനാമെൻ
ചുണ്ടുകളോമലിൻ പൂങ്കവിളിൽ
ഓരോ കവിതകൾ പെയ്തു പെയ്തു
ഓടിനടന്നുപോമെങ്കിലയ്യോ!
വാമനേ! പൂവനവല്ലികേ! വൻ
കാനനക്കുട്ടമേ! പൂങ്കുയിലേ!
നിങ്ങളിന്നാരുമാരോടുപോലും
നിന്ദനംചെയ്തിതു ചൊല്ലരുതേ!

സ്നേഹാർദ്രമാകുമസ്ത്രീഹൃദയ-
സ്നേഹം മുഴുവനുമെൻറെയാക്കാൻ
കെട്ടിപ്പുണർന്നുകൊണ്ടൊട്ടനേരം
വിട്ടുപിരിയാതെ നിന്നിടുകിൽ
വാരിളംതെന്നലേ! വെണ്ണിലാവേ!
താരകക്കുട്ടമേ! നിങ്ങളെല്ലാം
നാണമില്ലാത്തൊരീമർത്ത്യതയിൽ
നാണിച്ചുകുമ്പിട്ടു പോകരുതേ!

*　　*　　*

ഇന്നലെയോളമെൻ ചുറ്റുപാടും
മന്ദഹസിച്ചൊരീലോകമിന്നു,
മാദകചിന്തകൾ കാവൽനിന്നു
മാധുരി പൊയ്തൊരീലോകമിന്നു
ആനന്ദസപ്തങ്ങൾമാത്രമേകി
ആത്മാർത്ഥമാണൊരീ ലോകമിന്നു
എന്തിനായെന്തിനായെൻറെനേരെ
എറിയുന്നു തമ്മിൽ വഴക്കടിക്കാൻ.

ആരുവന്നെന്തിനിച്ചൊല്ലിയാലും
ഞാനുമവളുമപ്പൂനിലാവും
ഈലോകപുഷ്പമരന്ദമെല്ലാം
ആലോലചിത്തരായാസ്വദിക്കും
നൂറുനൂറാണ്ടുകൾ ഞങ്ങടെയീ
നൂതനചുംബനം തങ്ങിനില്ക്കും.

*　　*　　*

പങ്കിലമാകാത്ത പാവനത്വം
ശങ്കിച്ചുതള്ളിയ ലോകവുമായ്
കൂട്ടുപിടിക്കിൽ ഞാനിക്ഷണത്തിൽ
പൊട്ടന്നബന്ധത്തിൽപ്പിണങ്ങിടുവാം
കാപട്യമറ്റ നിഷ്കാമകർമ്മം
കാപഥമാക്കിയ ലോകവുമായ്
സ്നേഹിച്ചു വല്ലതും ചൊല്ലിയെങ്കിൽ
സ്പഷ്ടമീജ്ഞാനപരാധിതന്നെ.

എങ്കിലും ഞാനുമവളുമായി
എന്നുമിപ്പാട്ടുകൾ മൂളി മൂളി
നീണ്ട കടക്കണ്ണിൻ കോണുകളിൽ
നീട്ടറ കാവ്യങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടു
തമ്മിലണയ്ക്കുമിച്ചുണ്ടിണയിൽ
നിർമ്മലരാഗം പകർന്നുകൊണ്ടു
ആയിരമായിരം പൂവസന്തം
ആസ്വദിച്ചീട്ടുമൊടുങ്ങിടാതെ.

* * *

ഞാനുമവളുമപ്പൂനിലാവും
പ്രേമവിഭാതമെന്നപോലെ
രാവും പകലുമിപ്പാട്ടുപാടി
പൂവും പറിച്ചു നടക്കുമെങ്ങും.

(നവജീവൻ.) 5—8—115

വ. മറുനാട്ടിൽ.

നാലഞ്ചുനാൾമുമ്പുഞാ-
നെൻനാട്ടിലിരുന്നെന്റെ
പാലഞ്ചും മൊഴിയാളും
പ്രണയിനിയിൽ
ആലോലചേതസ്സോടെ
മേലാകെത്തരിപ്പിച്ചു
ചേലുറ്റ ചുംബനങ്ങൾ
ചെയ്തനേരം
എൻതോളിൽ തല ചായ്ച്ചു
ചാഞ്ഞ കൺമിഴിക്കോണാൽ
എന്തോയെൻമുഖത്തെയ്തു
മെല്ലെനോക്കി.
എന്നെന്നും മറക്കാത്തോ-
രാനോട്ടമയ്യോ! യെന്റെ
ഉന്നിദ്രഹൃദയത്തി
ലുജ്വലിപ്പൂ.

ആവിഷാദാത്മകമാം
കാവ്യമെൻ കരളിനെ
ആവിലപ്പെടുത്തുന്ന
തപ്പൊഴുതും
ആജീവൽചിത്രമൊന്നാ
ണെന്നകം തപിപ്പിപ്പാൻ
ആജീവനാന്തമുള്ള
തെന്നുമോർപ്പൂ.

പുഞ്ചിരിപൊഴിച്ചവ
ളെന്നോയും ചിരിപ്പിച്ചു
കൊഞ്ചിക്കൊണ്ടുണർന്നില്ലും
കാല്ല്യമെല്ലാം
കിക്കിളികളിപ്പിച്ചു
തന്നത്താൻ ചിരിച്ചവൾ
ഉൾക്കളം കുളിപ്പിക്കും
കാല്ല്യമെല്ലാം.
എന്നിനി വരുമെന്നു
കാത്തുകാത്തിരുന്നിട്ടു
എന്നൊന്നുമറക്കുക
മാത്രമായി.

കാലത്തിരിച്ചിലാലീ
ഞങ്ങളൊട്ടകന്നെങ്കിൽ
ഈ ലോകക്കതിലെന്തു
ചൊല്ലാനുണ്ടാം
ഞങ്ങൾതൻവസന്തത്തിൽ
പൂവുകൾ കൊഴിഞ്ഞെങ്കിൽ
ഇങ്ങുള്ളവനവല്ലി
ക്കെന്തുവേണം.
ജീവിതവിപഞ്ചികാ
തന്ത്രികൾ തകർന്നെങ്കിൽ
ഈവെറുംവനവേണു
വെന്തുചെയ്യാൻ
അല്ലെങ്കിലതാണയ്യോ!
ലോകമിന്നറിയുന്നു

ചൊല്ലാന്‍ പ്പയേസൌ
ഹാട്ട്മൊക്കെ.
ആത്മാത്മീയലാത്ത
മർത്ത്യതയ്ക്കത്താണോ
അന്യോന്യവികാരങ്ങൾ
സംക്രമിപ്പൂ.

ഞാനുമെൻപ്രണയവു
മീനാട്ടമായിവിടെ
ദീനതയിരയെട്ട
ത്തെന്നപോലെ
മിന്നലുമിടിയുമായ്
പേമാരി പെയ്യുമ്പോഴും
ഒന്നിലുമലിയാതെ
ഞാൻ കിടന്നു
അമ്മുഖം ചരിഞ്ഞതു—
മക്കണ്ണു കനിഞ്ഞതും
അമ്മൊഴിയുരച്ചതു
മോക്കയാകാം.

വേദനകൊണ്ടുവിങ്ങും
വേവുറ ചേതനകൾ
വേറിട്ടുനില്ക്കാമേതു—
ചുറുപാടും
ആയിരമായിരമീ
നൂതനവേദനകൾ

ആതങ്കഭ്രേയിഷ്ടമാം
ജീവിതത്തെ
എന്തിനുമൊരുക്കുവാൻ —
പിന്നേയും മടിയരായാം
മുന്തിരിപ്പൂത്തുചാറിൽ
മുക്കിടുന്നു.

മർത്ത്യതയുലകത്തി
ലെന്നെന്നും സുഖിക്കലിൽ
മാത്രമിങ്ങറിയുന്ന
സ്നേഹിതരേ!
നിങ്ങളും വയറിന്റെ
യിംഗിതമനുവത്തി-
ച്ചെങ്ങിനെ തിരിയാമെ-
ന്നാരറിഞ്ഞു?
തൻനാടും വീടുമെന്ന-
ല്ലെന്നെന്നും പിരിയാത്ത
സുന്ദരസ്മരണയും
വിട്ടുപോന്നു
എന്നെപ്പോഥം ഹതഭാഗ്യ-
നെന്നേപ്പോൽ മൂഢനായി
ത്തീർന്നോയ്ക്കാ;—മതാക്കുമേ
വന്നിടൊല്ലേ!

(നവജീവൻ) 25—10—115.

ൻ അമ്മ.

അവളൊരുപൈതലിന്നമ്മയായെ-
ന്നവിടം വിളംബരംചെയ്തപോലെ
പുതുമലർമൊട്ടിനാൽ മുല്ലവള്ളി
പുളകമാൻഞ്ഞിനെ നിന്നിരുന്നു.
സുരഭിലമന്ദപവനനുമാ-
സുരപഥത്തോളമുയർന്നിരുന്നു.

നിരവധിയോമൽപ്രതീക്ഷകളാൽ
നിരഘമായ്കോത്തനിമ്മാല്യമായി,
പരശതം പുണ്യസ്മരണകളാൽ
വിരചിച്ച പ്രേമോപഹാരമായി,
കനകലതികയായ്, മാരിവില്ലായ്,
പനിമതിരേഖയായ് പിഞ്ചുപൈതൽ
അവളുടെചാരത്തു ചെന്തളിരിൻ
സുഷമപോലൊന്നു കിടന്നിരുന്നു.

ഇതുവരെ സ്നിഗ്ധമധുരമായ
പ്രതിനവപ്രേമസംഗീതകത്തിൽ,
ഇതുവരെ മന്ദഹസിതമായ
സുരുചിരസ്നേഹവിഭാവനയിൽ,
മദതരളിതമാം ജീവിതത്തിൽ
മദിരലഹരിയിൽ, മുങ്ങിമുങ്ങി
വളരുവാൻ വീണ്ടും കുതുകമാർന്നു
തളിരിട്ട കന്യകയായിരുന്നു.

അവളെയാണിന്നത്തെ സുപ്രഭാതം
അഭിഷിക്തയാക്കിയതമ്മയായി.

ഒരുവശത്തെയ്ക്കും കനിവെഴാത്ത
ദുരിതദുരന്തമാം ക്രൂരലോകം—
തനിയെതാൻ താങ്ങുവാനായിടാത്ത
മനുജന്റെ ജീവിതാതങ്കഭാരം —
പരിഭവംമാത്രം വളഞ്ഞുവെയ്ക്കും
പരതന്ത്രമായോരീയാത്മസൗഖ്യം—
ഇവകളിലൊക്കയുമപ്പുറത്തായ്
അവളെയൊരമ്മയായുന്നയിച്ചു.

ഇനിവരുംഭാവിയിലാരുമാക്കും
നിനവിലൊതുങ്ങാതെ നിഷ്ക്രമിയ്ക്കാം.
കരണീയമാകാത്ത കർമ്മകാണ്ഡം
പരിണതിയൂടെവന്നൊത്തിയേയ്ക്കാം.
മധുരസംഗീതത്തെ മീട്ടിടുമ്പോഠം
വിധുരവിലാപങ്ങൾ പൊങ്ങിയേയ്ക്കാം
കുളിർനിലാവിന്നു കൊതിച്ചിടുമ്പോൾ
കൊടുവെയിൽ കൊണ്ടെങ്ങും പൊള്ളിയേയ്ക്കാം
പരമോദാരതത്തെ പാത്തിടുമ്പോൾ
പരുഷമായ്ത്തീരും പരിസരങ്ങൾ
ഇവയെല്ലാമിങ്ങിനെയെങ്കിലുമി-
നുലകമവളെയൊരമ്മയാക്കി.

അവളുടെയാത്മസഖികളിന്നും
ധവളമാംപാവാട ചുററിടുമ്പോൾ

പലവണ്ണംപെയ്യും പൂംപട്ടസാരി
പലതിലുമോരോന്നവഠംകടന്നു;
അവരെല്ലാം നാണംകുണുങ്ങിയിന്നും
അവനിയിലാത്മാത്ഥമാന്നിട്ടുമോഠം
കപടതമുറ്റുമീ ഭൌതികതപ-
ക്കതകും കടന്നവഠംപോയി ദൂരെ.
അവരെല്ലാം കേവലകന്യകകഠം
അമലപ്രതീക്ഷയെ പുൽകിടുമോഠം
വികലമാമാശകഠംക്കുമെയായി
സകലംവെറുത്തു വിരാമമിട്ടാഠം.

കരുപക്ഷ്യയാളുകളിന്നവളെ
നിരൂപിക്കാം മാന്യയായല്പനേരം
മനുജതപത്തിൻെറ മധുരസീമ
മറയുംവരയ്ക്കും നിനയ്ക്കുമേവം.
യുവതതന്നുജ്ജ്വലകാന്തിപൂരം
പൊലിയുംവരയ്ക്കും രസിച്ചുനില്ക്കും.
കുനിരതന്നിലൊരൊറ്റരോമം
നിറഭേദമെന്തുംവരയ്ക്കുതോക്കും.

അവളൊരുപൈതലിന്നമ്മയായെ-
ന്നാവിടം വിളംബരംചെയ്തതോടെ
അഖിലചരാചരമന്നുതന്നെ
അനുമിച്ചുപോൽ ഞാനൊരച്ഛനുമായ്:

(മിതവാദി.) 23—5—116.

൧൦ കാത്തിരുപ്പ്.

നാളെയെൻ തോഴിപ്രാണനായകൻ
നാകീയാനന്ദമേകുവാൻ
മാദകമഞ്ജുമാധവമായി
മാമകാന്തികമെത്തിടും
വെള്ളിപെയ്യുന്ന വെണ്ണിലാവായി
വെമ്പിവന്നെന്നെപ്പുൽകിടും.

മുല്ലമൊട്ടുപോൽ മെല്ലെമെല്ലെയുൽ-
ഫുല്ലമാകുമെൻമാനസം
ദിവ്യമായൊരു ഭവ്യമായൊരു
നവ്യസൌരഭമാന്നിടും.

വേർപെട്ടന്നൊരീ ലോകജീവിത
വേദനകൊണ്ടു വിങ്ങിഞാൻ
കേണുകേണിദം പോയനാളുകൾ
വാണതെങ്കിലും നാളെഞാൻ
മോദമോഹനരാഗപൂരിത
മോടിയാന്നെതിരേറ്റിടും.

ഞാനുമെൻ ചിത്തവേദിയും ചെന്നു-
ജ്ഞാനരൂപനെക്കുമ്പിടും
പ്രാണനാഥനു നൽകിടുമെന്നെ
പ്രാണനെക്കുടിയക്ഷണം.

വേണ്ടപിന്നെയീ വിങ്ങിവിങ്ങിയ
വിഭ്രമത്തിന്റെജീവിതം
വേണ്ടപിന്നെയീമാനവത്വത്തെ
വിസ്മയിപ്പിച്ചവേഴ്ചകഥം.

നാളെയദ്ദേഹമിങ്ങുവന്നിട്ടു-
വോളമെങ്ങിനെ തോഴി! ഞാൻ
കണ്ണുനീരിലിപ്രാണനെവെച്ചു
കാത്തിരുന്നിടും? ചൊൽക; നീ
വേഗമെൻതോഴി! യോതണേ! ജീവ-
വേദനയ്ക്കേകമൌഷധം.

(പാഞ്ചജന്യം) 23_10_116.

---

൧൧. അസ്തമനചിന്ത

അന്തരിച്ചന്തരിച്ചയ്യോമറഞ്ഞുപോയ്
അന്തമില്ലാത്തൊരിച്ചുറുപാടൊക്കയും
ഇന്നോവരയ്ക്കുമിറങ്ങാത്തകൂരിരു-
ട്ടിന്നുപരക്കെപ്പടന്നുപിടിക്കയായ്
നാളെയ്ക്കുമാറില്ല, മാറില്ല, പൊന്നൊളി
നാളമുദിക്കില്ലുഷസ്സിന്റെ നെറ്റിയിൽ
അത്രയ്ക്കുമാഴത്തിലന്ധമായ് നമ്മുടെ
അക്ഷിക്കുമുമ്പിലീലോകം സമസ്തവും.

എന്തിനുപിന്നെയെന്നോമനേ! നമ്മളീ
നൊന്തുനൊന്തുള്ളൊരിപ്രാണപ്പൊരിച്ചിലിൽ
ആഴിത്തിരകൾക്കു മപ്പുറത്തായൊരു
ആനന്ദനൗകയെക്കാത്തിങ്ങിരിപ്പു ഹാ!
എന്തിനായ് വീണ്ടുമെന്നോമനേ! നമ്മളീ
ചിന്തയിൽ സൌഖ്യപ്രകാശംകൊതിപ്പതും
എല്ലാമബദ്ധ;മസംബന്ധ;മീവിധം
അല്ലിന്നകത്തതിനാഭയാശിപ്പതും.

എല്ലും തൊലിയുമായെച്ചിലിലിയ്യുള്ള
തല്ലുംതൊഴിയും കഴിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞിതാ
വന്നുപോയ്, വന്നുപോയക്കൂടിൽമൂലയിൽ
വിങ്ങിക്കരയുവാനായയൽവാസികൾ
കോപവുമീഷ്യയുമല്പാതവക്കൊരു
കോമളഭാവവുമില്ലകാണിക്കുവാൻ.
എങ്ങും നിരാശയുമെങ്ങും വെറുപ്പുമായ്
മങ്ങിമടുത്ത പരിതസ്ഥിതികളിൽ
മാദ്ദവമറാ മനുഷ്യതയ്ക്കെന്തുള്ള
മാഗ്ഗം മരണമൊന്നല്ലാതെമറെതായ്.

മോഹനസ്വപ്നങ്ങൾ വീണുതകരവേ
മോദകചിന്തകൾ വാടിക്കൊഴിയവേ
ലോലവിഭാവനയെല്ലാമൊടുങ്ങവേ
ലോകസുഷമകളാകെ നശിക്കവേ
വിശ്വവുംകൂടി വിലങ്ങടിച്ചീവിധം
വിസ്മയമാകവേ, വിഭ്രാന്തികൊള്ളവേ

എന്തിനായെന്തിനായോമനേ! നാമിദം
എണ്ണിയൊടുക്കുന്നു നെഞ്ഞിടിപ്പിങ്ങിനെ?

വേദനകൊള്ളുന്ന ചുറ്റുപാടൊക്കയും
വേറിട്ടുനില്പാനശക്യമശക്യമാം!.
മുങ്ങിമരിക്കട്ടേ! തോഴരോടൊത്തുനാം
മുക്തിയില്ലാത്തെയിശ്ലോകത്തിനുള്ളിലായ
എന്തിലുമില്ലാതലിയട്ടേ! നമ്മളീ-
യന്ധകാരത്തിന്നഗാധതയ്ക്കുള്ളിലായ്.
എന്നേയ്ക്കുമായിട്ടൊടുങ്ങട്ടേ! നമ്മളീ
യുന്നതിയില്ലാത്തമർത്യതവിട്ടുപോയ്.

(നവജീവൻ) 2_9_117

൫൨. ഓമനപ്പൈതൽ.

നില്പൂണേ! നില്പൂണേ! യോമനേ! തെല്ലുനിൻ
നിഷ്കളമായ ഹൃദയവും നീയുമായ്.
വെമ്പിക്കുതിച്ചു നീ പോകുന്നതേതൊരു
വെന്നിക്കൊടിക്കുറ പാറിപ്പറത്തുവാൻ?
പുഞ്ചിരിപൂണ്ടുനീ പോകുന്നതേതൊരു
പൊന്നിൻ കിരീടമണിയുവാനോമനേ!

ഇഹലോകമിന്നു നിന്നീപ്സിതംപോലെയൊ-
രാലോലഗാനമല്ലാസ്പദിച്ചീടുവാൻ.
മാദകമായ മധുരരസങ്ങളെ
മാടി വിളിക്കുന്ന മന്ത്രിരിയല്ലിതു.

പൂവും തളിരുമായ് പൂത്തു നിറഞ്ഞൊരു
പുല്ലും ചിരിക്കും വസന്തവുമല്ലിതു
കാമനേ! പിന്നെ നീയെന്തിതു വെമ്പലാ-
ന്നോടുന്നു, ജീവനക്കാനലിലെത്തുവാൻ?

നിസ്സലമായൊരീ നിർമ്മലമായൊരീ
നിഷ്കപടതപവും നീയുമായിവിധം
കെട്ടിപ്പുണർന്ന പുളകം പുതച്ചു കൊ-
ണ്ടൊട്ടൊട്ടുവാഴുമീ സ്വർഗ്ഗീയസൌഭഗം
ഓരോ നിമേഷവും വിട്ടുപിരിയുവാ
നോമനേ! നീയിനമാദമേകൊലാ.

നാളെച്ചിരിക്കുന്ന നിൻചിരിയൊന്നിലും
നാകീയമായൊരീ നന്മ നില്ക്കാതെയാം
നാളെക്കളിക്കുന്ന നിൻകളിയൊന്നിലും
കാണില്ല, കാണില്ലയിന്നുള്ളകൌതുകം.
അന്യോന്യമന്യോന്യരക്ഷണമൂഴിയിൽ
വ്യത്യസ്തമാകുന്ന ജീവിത നാടകം.

പിഞ്ചിളം പാദങ്ങൾ വിന്യസിച്ചിന്നുനീ
പിച്ചകളിച്ചു കൊണ്ടെന്നുമീ മട്ടിലായ്
ആത്മാർത്ഥമൊക്കെയുമൊന്നിച്ചു വെച്ചപോൽ
ആശ്വാസമെല്ലാം തളിരണിഞ്ഞെന്നപോൽ
കൂട്ടനാളൊട്ടുനാളെന്നിലുമെന്നുടെ
കച്ചപ്പെടാത്തൊരിത്പ്പമനസ്സിലും
രോമഹർഷങ്ങളുണർത്തുമാറായിരം
കാമൽക്കവിതകൾ പെയ്യുക! പെയ്യുക!!

മോഹനസ്നിശ്ധമാം പിഞ്ചിളം പ്രായമേ!
മോടിയില്ലാത്ത വിശുദ്ധ ഹൃദയമേ!
നിങ്ങളെപ്പോലെയീ മന്നിലിന്നെന്തൊരു
മംഗലഭാവങ്ങളുണ്ടഹോ! മർത്ത്യരിൽ!
നിങ്ങളെപ്പോലെയീ വിണ്ണിലിന്നെന്തൊരു
മഞ്ജുളതേജസ്സു നിൽപുണ്ടു നിശ്ചലം!

നില്ലുണേ! യോമനേ! നിന്നിൽ നിന്നിന്നൊരു
നിശ്ശബ്ദപുംബന്ധനമാസ്പദിക്കട്ടെ! ഞാൻ.

(പ്രോഗ്രസ്സ് എന്ന കൈയ്യെഴുത്തുമാസിക) മീനം 116

ധനു ആരാധകൻ.

നിന്നെമാത്രം നിനച്ചുള്ളതാണെന്റെ
നിശ്ചലാത്മകജീവിതചഷകം.

ആവഴിക്കെങ്ങാരായിരമാളുകൾ
ആഗമിക്കുകിലാകട്ടെ, പിന്നെയും
നിന്നെമാത്രം നിരീക്ഷിച്ചതാണെന്റെ
നിന്നിമേഷ നയനങ്ങളെപ്പാടും.

വെള്ളി പെയ്യട്ടേ! വെണ്ണിലാവെങ്ങുമേ
വെമ്പിനില്ക്കട്ടേ! സൌരഭം ചുറ്റിലും
പുഷ്പകഞ്ചുകങ്ങളെല്ലാം മനോഹര
തല്പസജ്ജങ്ങളാകട്ടേ! മേൽക്കുമേൽ

സംഗീതസാന്ദ്രമാകട്ടെ! യീവിശ്വ
രംഗമൊക്കയുമൊറ്റ നിമിഷത്തിൽ
എങ്കിലുംനിന്റെ സന്നിധിയിങ്കലാ-
ണെൻകരളിൻ സമസ്ത സമർപ്പണം.

ക്രൂരിരുട്ടുമിടിയും മഴയുമായ്
കൂട്ടുകൂട്ടുമാഭീകരവേളയിൽ
ക്രൂമനും നത്തും കൂത്തിച്ചുടാനുമായ്
കൂകിയാക്കുമാക്കാളായവേളയിൽ
താവകാന്തിക ചിന്തയിൽ മുങ്ങിനി-
ന്നാവിലേതരമാശ്വാസമാന്നിട്ടും.

മാമകാനന്ദസച്ചിത്തിനൊക്കയും
മാദകോല്ലസൽ മാധുരി ചേർക്കുവാൻ
ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കല്പ സീമയിൽ
ഭാവിസൌഖ്യങ്ങൾ വല്ലതുമോർക്കുവാൻ
ലോകരംഗത്തിലീമർത്ത്യ വാഴ്ചയിൽ
ഏകമാമാത്മ സംതൃപ്തിയോലുവാൻ
നിന്റെ സുസ്മിതസുന്ദരഭാവമാ-
ണെന്റെയോമനേ! യെന്നുമാലംബനം!

നിന്നരികിൽ ഞാനില്ലാത്ത വേളയിൽ
എന്നരികിൽ നീയില്ലാത്ത വേളയിൽ
നിന്നെമാത്രം നിനച്ചുള്ളതാണെന്റെ
നിശ്ചലാത്മക ജീവിതമെപ്പോഴും.

(ജനശക്തി) 14_4_18

൧൪. പാരതന്ത്ര്യം.

പാടില്ല, പാടില്ല, മുന്നോട്ടെനിക്കൊരു
പാദവുമൂന്നാനവകാശമില്ലിനി
നില്ക്കണം, നില്ക്കണം ഞാനിതേമട്ടിലീ
നിശ്ചിത സീമയിലെന്നും നിരുദ്ധനായ്
അത്യുജ്ജ്വ ബന്ധിച്ചടഞ്ഞു തടഞ്ഞൊന്നേ
വിസ്മൃത ജീവിതമാസ്സങ്ങളൊക്കയും.

ആയിരമായിരമാശയുമായ്കൊ-
ണ്ടാകാശമൊക്കെപ്പറന്നു കളിക്കുവാൻ
ആനന്ദ ഗാനങ്ങൾ പാടി മനോജ്ഞമാം
മാനവതത്തെ മധുരീകരിക്കുവാൻ
മൊട്ടിട്ടനിന്നോരാക്കൌമാരകാലമേ!
വിട്ടുപോയ് വിട്ടുപോയ് നിന്നെയീയൌവ്വനം.
അല്ലെങ്കിലെന്തിനു ശൈശവസ്സിദ്ധത
യെല്ലാം നശിക്കുന്നതല്ലയോ യൌവ്വനം
ഈ യൌവ്വനത്തിൻ മദിരോത്സവത്തിങ്ക-
ലിന്നോളമേറാമധുപതിച്ചെത്തിഞാൻ
പാടില്ല, പാടില്ല നാളെയെൻ ജീവിത-
പാതയിൽ പൂവിട്ടു മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ.

വിശ്വമേ! നിൻവിരിമാറിലിന്നെത്രയോ
വിസ്മയമോഹന വാഴ്ചകളുണ്ടഹോ

കാലമേ! നിന്നെറ കമനീയ വേളയിൽ
കാണുവാനെത്രയോ കാഴ്ചകളുണ്ടഹോ
എന്നിട്ടുമെന്നിട്ടുമെന്തിനു ദുഃഖമേ!
എന്നിൽ വന്നെപ്പൊഴുമാപതിക്കുന്നുനീ.

അശ്രുപൂണ്ണങ്ങും രണ്ടക്ഷികളും വന്നുകൊ-
ണ്ടന്തികത്തശ്രുമം ചാഞ്ഞുനിന്നീടവേ
നിഷ്കളസ്നേഹമുതിത്തൊരു പിഞ്ചിളം
നിർമ്മലവക്ത്രമടുത്തുകിടക്കവേ
സ്നിഗ്ധമാമെന്തിലുംവേഗമലിയുന്ന
ശുദ്ധഹൃദയമൊന്നെന്നിലും നില്പ്പുവേ.
എങ്ങിനെ ഞാനെൻെറയുൽക്കഷ്ടചിന്തയിൽ
പൊങ്ങിപ്പറന്നു കടന്നങ്ങുപോയിട്ടും?

ഇല്ല കഴിവില്ലയൊന്നിനുമിന്നെനി-
യ്ക്കെല്ലാം തടസ്ഥങ്ങളെല്ലാം ഭയങ്കരം!
ചുട്ടെരിക്കുന്ന കഠിനവ്യഥകളെൻ
ചുറുപാടൊക്കയും ചൂഴ്ന്നുനിന്നിങ്ങനെ
കൊല്ലുകയായെന്നെ ജീവിതത്തിൻെറയി-
ക്കല്ലറകെട്ടുന്ന പാരതന്ത്ര്യത്തിനാൽ.

(പാഞ്ചജന്യം) 2_3_118

൫൭. വെള്ളിനക്ഷത്രം.

ഭാവനാസുരഭിലമെൻ
മനോവിഹായസ്സിൻ
ജീവനായികേ! നിന്നെ
നിത്യവും നോക്കുംനേരം
സഞ്ചിതാനന്ദം നിന്നിൽ
വായ്ക്കുമസ്നേഹത്തിന്റെ
പുഞ്ചിരി പൂണുന്നെന്നെ
കോഠമയിക്കൊള്ളിക്കുന്നു
എങ്ങുനീനിന്നാലെന്തു
തുവെള്ളിനക്ഷത്രമേ!
വിങ്ങി നിൽത്തുടുപ്പേലൂ
മാമുഖംമാത്രം പോരും
ആയിരം നിലാവിന്റെ
നിസ്തുലവിലാസങ്ങൾ-
ക്കാകയില്ലിതുപോലെ
മന്മനം കുളിർപ്പിക്കാൻ.
മാധവമാസത്തിന്റെ
മാദകോല്ലാസത്തിനും
സാധിതമാകില്ലയീ
സ്വർഗ്ഗീയസുഖം നൽകാൻ.

ഇത്രനാളാരെക്കാത്തു
കാത്തുകൊണ്ടാത്താനന്ദം
വിസ്മൃതലോകം നിന്നെ
നോക്കി ഞാൻ നടന്നാവോ

ആരുടെ സമാഗമ
മാനന്ദനിർവ്വാണത്തി-
ന്നായീടുമെന്നോർത്തു ഞാ
നാശിച്ചിങ്ങിരുന്നാവോ
ആ സ്നേഹസ്വരൂപിണി
വിസ്മയസ്മേരത്തോടെ
ആദ്യമേ വന്നിട്ടതാ
തങ്ങിനില്പൂന്നതു ദൂരെ.

വെള്ളി നക്ഷത്രമേ! നീ
യെന്തിനായങ്ങാഹന്ത!
വെമ്പിനിൽക്കുന്നതവ
വെണ്മയും തൂകിത്തൂകി.
എന്തിനാ മനോഹര
നിർമ്മലനികുഞ്ജത്തിൽ
സന്തതം സാനുപ്രേമം
നിന്നു നീ ചിരിക്കുന്നു?
എന്തിനാ വികാരത്തിൻ
സൌരഭം പരത്തുന്നു
നിന്തിരുനികേതത്തി
ലോമനേ! ജാതോന്മാദം?
കേവലമജ്ഞൻ ഞാനി
ച്ചൂരിലും ചൂടും നിന്നെ
ദേവതാഭാവം മാത്രം
കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നീടാം.

വിരഹം ഹാ! ഹാ! വിശ്വ
ബന്ധവും വിട്ടീടുന്ന

വിരസസ്ഥായീഭാവ-
മെൻമനം ചുട്ടീടുന്നു
ജീവിതം ശ്രുദ്ധസ്നേഹ
ശൂന്യമായ് ജീർണ്ണിച്ചാകിൽ,
ഈവിധം നരത്വത്തി
ന്നീപ്സിതം നശിച്ചാകിൽ,
ലോകമേ! ഭവദീയ
ബന്ധങ്ങൾ നിലച്ചാകിൽ,
ഏകമായ്ത്തീർന്നിട്ടോരോ
ന്നെമ്പാടും പൊലിഞ്ഞാകിൽ,
മരണം നല്ലൂ; പിന്നെ
മർത്ത്യനന്ത്യമായ് പുൽകും
പരമപ്രേമസ്ഥാനം
നിത്യശാന്തിദം നല്ലൂ!
ഒരു ചുംബനം മാത്രം
വെള്ളിനക്ഷത്രമേ! നി-
ന്നരികേവന്നോരെനി
ക്കേകുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ
പിരിയാതെന്നും നിന്നെ
പ്പിന്നാലേ തുടർന്നേനേ,
സുരലോകാന്തം ഞാനും
സൂരനെപ്പോലെ വീണ്ടും.
അസ്സുഖചയ്തനെറ
വാടാത്ത വെളിച്ചത്തിൽ
വിസ്മൃതനായിത്തീരാം!;—
തീരട്ടേ! നിനക്കായി.

(ജനശക്തി) 6-11-18
5

ഥന്യ സമീകരിച്ചീടുക.

പുതുമയില്ലാത്ത നിത്യതയെന്തിനായ്
പുലരണമെന്നെ ചുറ്റിലും പിന്നെയും
പകലിരവൊരേ ജീവിതവേദന
പരിചയിച്ചൊരെൻചിത്ത വിപഞ്ചികേ!
ഇനിയുമെന്തിനായ് പാടണം നിന്നുടെ
ഇരുളുടഞ്ഞ കദന ഗാനങ്ങളും നീ.

പഴയ പള്ളിയുമാമണിനാദവും
പതിവുകാരാണ കണ്ണിനും കാതിനും
അകലെ നില്പുമപ്പച്ചിലക്കുന്നുകൾ
അനുദിനമെന്നെ കൂട്ടുകാരാണയേ
അവിടെ മേവുമപ്പൈക്കളുമങ്ങതി-
ന്നരികിലുള്ളൊരിടയനും നിത്യരാം.
ഒരു തളിരണി മാവിൻെറ ചില്ലയിൽ
തെരുതെരെയുമ്മയേകുമക്കാറിനും
മണൽവിരി മുറ്റമെല്ലാം ചിരിപ്പിച്ച
മലർ വിതറുമാ മഞ്ഞുനിലാവിനും
മലിനമേലാത്ത പുല്ലിൻ തലപ്പിലായ്
മകുടഹാരം ധരിപ്പിച്ച മഞ്ഞിനും
ഇടയിലിങ്ങിനെ നീണ്ടു പോകുന്നിതെൻ
ഇടറിയൊഴുന്ന ദുരന്ത കഥകളും.

അനുനിമിഷമീ മന്നിടമൊക്കെയും
അഭിനവതപത്തെയാഞ്ഞു പുൽകീടവേ
അടവി ചൂഴുമാമാമല കൂടിയും
അരിയൊരാരാമരംഗമായ്ത്തീരവേ
ഒരു ചെറിയ മണൽത്തരിപോലുമാ-
പ്പുരുമഹിതമാം രത്നമായ് മാറവേ
പരസഹസ്രം വികാരങ്ങളാന്ന് ഞാൻ
പരിണതിയൊന്നുമേലാതിരിക്കയാം.

മതി, മതി,യെൻറെ സംതുഷ്ടഭാവവും
അതിവിനയവുമാത്മൈക ചിന്തയും
ഇനിയുമീവിധം സങ്കല്പ ലോകവും
നിനവിൽ മാത്രമാം സ്വാർത്ഥീയ സൌഖ്യവും
അഭിലഷിച്ചിരുന്നൊട്ടുമിജ്ജീവിതം
അലസമാക്കുകയില്ലിനിത്തെല്ലുമേ

പുതുമയെങ്ങുമേ പൂവിട്ട നില്ക്കുമാ-
പ്പുലരികാണുവാൻ പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുവാൻ
പ്രകൃതി പെറുള്ള നിത്യയാഥാത്ഥ്യതേ!
സുകൃതിയായെന്നെ സ്വീകരിച്ചീടു നീ.

(ജനശക്തി) 10_12_18

൫൭. അഗ്നിബാധ.

പൊള്ളുകയാണെന്റെ ചുറ്റുപാടും
പൊട്ടിത്തെറിക്കുമിത്തീക്കനലാൽ
എങ്ങുതിരിഞ്ഞാലുമെന്റെമുമ്പിൽ
എത്രയൊഴിഞ്ഞാലുമെന്റെനേക്കായ്
കത്തിയെരിഞ്ഞുവരുന്നിതയ്യോ!
കണ്ണിനും കാതിനും ഭീകരമായ്.

പേടിച്ചു പേടിച്ചു ഞാനെവിടെ
പേ പിടിച്ചോടണം രക്ഷനേടാൻ.
ഈമന്നിലെങ്ങുണ്ടെ ഭദ്രമായ
ശ്രീമന്നിലകതനമാശ്രയിക്കാൻ?
ഈമർത്യനെത്തുണ്ടെ നിത്യമായ
ഓമൽക്കിനാവുകളാശ്രയിക്കാൻ?
ഇജ്ജീവിതത്തിന്റെ മാറിലെത്ര
വീപ്പുകളുണ്ടിനി നിശ്രയിക്കാൻ?
ആകെത്തകർന്നു തകർന്നു പൊയ്പ്പോയ്
ആസ്രാത്മയൊരിപ്പാനപാത്രം.

എങ്കിലുമെങ്കിലുമെന്റെയുള്ളിൽ
എന്തൊരുനൊമ്പരമാണിതയ്യോ!
എപ്പൊഴും മാമകമാനസത്തെ
തപ്തമാത്രം തഴുകയെന്നോ

പച്ചപിടിച്ച കളിർമകളേ!
പാവനമോദലഹരികളേ!
എങ്ങുപോയെങ്ങുപോയ് നിങ്ങളെല്ലാം
സംഗീതസാന്ദ്രമാം രംഗകങ്ങൾ.

കുത്തിയെരിഞ്ഞുവരുന്നിതയ്യോ
തപ്തമാം ജീവിതവാസരങ്ങൾ
പൊട്ടിത്തെറിച്ചുപരക്കയാണി-
പ്പൊള്ളുന്നവേദന നാലുപാടും
വെന്തുവീണിങ്ങിതിനന്ത്യമോരാൻ
ഹന്ത! വരികയായഗ്നിബാധ.

(ജനശക്തി.) 20—2—19.

൫൨. ആത്മവേദന.

എന്തിനോ മമ മാനസമിന്നു
വെന്തുനീറുകയാണഹോ!
അസ്വശോഭമെന്നാക്ഷികൾക്കൊന്നു
മശ്രുബാധയില്ലെങ്കിലും
വിങ്ങിനില്പുമെൻ ഹൃത്തടം ചുട്ട-
വീർപ്പിടുന്നതില്ലെങ്കിലും
ഹന്ത! യെൻമനമെന്തിനോയിന്നു
വെന്തുനീറുകയാണഹോ!

വിസ്മയാവഹമെന്നിലാവുകിൽ
വിശ്രമിക്കുമാ രാവുകിൽ
നാട്ടിലൊക്കെയും നാകസൌരഭം
നാട്ടിനില്പുമപ്പൂവുകിൽ
വാനിടത്തിലായ് മൊട്ടിടും കൊച്ചു
നാണക്കുഞ്ഞുകിൽ താരകിൽ
നിത്യവും വന്നു നിഷ്കളങ്കകിൽ
നിസ്തുലം പുൽകി നില്പുതിലും
ഞാനറിയാതിന്നെന്തിനോ മമ
മാനസം വെന്തു നീറുന്നു.

എന്നുമെന്നുമെൻ ജീവിതക്കുളം
ഖിന്നതാന്ധത ചൂഴവേ

വെള്ളപൂശുവാൻ വല്ലനാളിലും
വന്നതില്ലൊരു രശ്മിയും.
ദുഷ്കൃതങ്ങളാമാഹവങ്ങളാൽ
ശുഷ്കപിണ്ഡമായ് മാറിയ
ലോകമേ! നിനക്കെന്തിനിവിധം
ശോകതപ്തരാം മാനവർ?
രോഗദാരിദ്ര്യപീഡകൊണ്ടെഴും
രോദനോൽക്കമായ്മാറിയ
കാലമേ! നിനക്കെന്തിനീ ദുഃഖ-
മാലപിക്കുന്ന വീണകാം?
കഷ്ടമിന്നത്തെ നീതിയാണിതിൽ
തൃഷ്ടിയേലണമാളുകാം!
മാറുമിന്നിതിൽ നിർവൃതിക്കൊണ്ടു
മുക്തകണ്ഠം പുകഴ്ത്തണം!!

അയ്യോ! പിന്നെയും മാമകീയമാം
തിയ്യെരിയുന്നു തീക്ഷ്ണമായ്
എന്തുചെയ്വുഞാനെന്തുചെയ്വുഞാൻ
വെന്തുനീറുമീവേളയിൽ?
ഒന്നുചൊല്ലണേ! വല്ലമാർഗ്ഗവും
ഒന്നുചൊല്ലുകെൻ തോഴരേ!

(കേരളി.) പുസ്തികം 120.

ഹൻ ഏകാന്തമൂകത.

സകലവുമസ്തമിച്ചസ്തമിച്ചു
സമുദിതമായൊരീയന്ധകാരം
നിരൂപിച്ചിടാത്തതാണിത്രവേഗം
നിഖിലവുമെൻറെനേക്കെത്തുമെന്നു
കരുവെറും സ്വപ്നമായീഞൊടിയിൽ
ഉലകപ്രശോഭകളം മാഞ്ഞുപോയി!
എറിപൊരിക്കൊള്ളുമെൻ ജീവിതത്തിൽ
ഇരുളും കരച്ചിലും മാത്രമായി.
അനഘമായ്നിന്നൊരെന്നോമ്മയെല്ലാം
അസഹനീയോന്നതശോകമായി.

ചിലവസന്തോജ്വലസൌഭഗങ്ങൾ
ചിരിനിറഞ്ഞുള്ളതെന്നോത്തിരുന്നു.
മധുരമായ്ക്കണ്ടൊരാമഞ്ജിമകളം
മധുകലർന്നുള്ളതെന്നോത്തിരുന്നു.
പ്രിയകരമായൊരാച്ചുംബനങ്ങൾ
പിരിയാത്തതെന്നുഞാനോത്തിരുന്നു.
അവകളിന്നൊക്കയും മെല്ലെ മെല്ലെ
അകലുകയായഹോയെന്നിൽനിന്നും
അവയെഞാൻ പൊത്തിപ്പിടിച്ചുവെയ്ക്കാൻ
അനവധി രീതിയിലൂറുനോക്കി.

ഒടുവിലീ ഞാനുമെൻ കണ്ണുനീരും
ചുടുനെടുവീർപ്പുമായ് പിന്തിരിഞ്ഞു.

സഹതാപം പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്
സതതാനുകമ്പമീലോകമെന്നെ
തഴുകിത്തഴുകിക്കുളിർമവീശീ-
ട്ടുഴലിനുള്ളൊരൗഷധമേകിയേക്കാം.
മമതാഴിരൊക്കയും വന്നു ചുറ്റും
മഹിതമാം സാന്ത്വനമോതിയേക്കാം.
അതിനെന്തൊരർത്ഥമാണീമഹിയിൽ;
അതുവെറും കാണികൾക്കുള്ളതല്ലേ.

ഫലമില്ലിതെല്ലു;—മിജ്ജീവിതത്തിൽ
ചലനാത്മകതപമിന്നീവിധത്തിൽ;
വ്യതിയാനമുണ്ടഹോ! മർത്ത്യതയിൽ;
വ്യസനിക്കവയ്യതിലാരുമാരും.
—ഇതുവെറുംതപങ്ങളപ്പുറത്തെ
പ്രതിദിനചര്യകളാർസഹിക്കാൻ
മൃദുലമീരക്തമാംസാദി സൃഷ്ടം
ഹൃദയത്തിലല്ലിതു വന്നടിപ്പൂ.
കരയാതിരിപ്പുപിന്നെങ്ങിനെഞാൻ
കരളയ്യോ! പൊട്ടിത്തകർന്നിടുമ്പോൾ.

അനഘാനുരാഗമേ! നിന്മടിയിൽ
അറിയാതെയെൻതലചായ്ച്ചുപോയി

അതിനുള്ള ശിക്ഷയാണിന്നുഞാനീ
യനുഭവിക്കുന്നതിക്കണ്ണുനീരിൽ.
ഹൃദയംതുറന്നുഞാൻചേത്തണച്ച
സദയമാനെറ്റിമേലുമ്മവെച്ച
അരുതാത്തതെന്തിതിലുണ്ടുചൊല്ലൂ;
അപരാധിയാകുമോ?ദൈവമേ!ഞാൻ.
പരിണതിയേലുമീലോകമെന്നെ
പരിതപിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമായി.
നിശിതനിരാശകളെന്നുമെന്നെ
നിലവിളിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമായി.
അപജയം—ജീവിതവീഥിയിങ്കൽ
അഖിലവും മൂകമാ—യന്ധമായി!
സകലവുംപോയി;—ഞാൻമാത്രമായ!
സഹജരേ; ഞാനിനിയെന്തുചെയ്യും;

(പ്രസന്നകേരളം) 20—12—1200

൨൦. വിയോഗത്തിൽ.

എത്രവന്നാലും സഹിക്കണംജീവിതം
നൊന്തുനൊന്തെന്നും കരഞ്ഞുകളയൊലാ;
മുന്നോട്ടുമുന്നോട്ടുപോകണം;നമ്മുടെ
മുന്നിൽനാം കാണുന്നതെല്ലാംകടക്കണം!
—തപ്തങ്ങളിങ്ങിനെ തട്ടിത്തടഞ്ഞുവ—
ന്നെത്തിയെൻ ചുറ്റുമായാശ്രമമേകുവാൻ.

സമ്മതിക്കുന്നുഞാ:—നെങ്കിലും മാമക
സങ്കടമെങ്ങിനെ മാഞ്ഞുപോംതോഴരേ!
നീറിപ്പുകയുമിന്നിദ്രചേതനാ
നീളെസ്മരിക്കുന്നു ഭ്രാന്തഭ്രാന്തികഥം.

സ്നേഹത്തെമാത്രം കരുതിയെൻജീവനെ
സ്നേഹിച്ചിരുന്നൊരാപ്രേമസ്വരൂപിണി
—മായാത്തമട്ടിലെൻ മാനസവേദിയിൽ
മാധുര്യരംഗങ്ങൾ ചേർത്തൊരാമാനിനി
—കണ്ണാണനമ്മളെന്നോരോനിമേഷവും
കാമ്പൊപ്പെടുത്തിയ സൌഹൃദശാലിനി
അയ്യോ!മറഞ്ഞു;മറഞ്ഞു സമസ്തവും
അസ്മദീയങ്ങളാമോമൽപ്രതീക്ഷകഥം.
എല്ലാംനശിച്ചു;—നശിച്ചൊരിച്ചുറുപാ—
ടെത്തുംഭയാനക;—മേകനായ്ത്തീർന്നുഞാൻ

വീണ്ടുമിജ്ജീവിതം സ്പന്ദിച്ചിരിക്കണം
രണ്ടുപൊന്നോമൽക്കിടാങ്ങളെക്കാണുവാൻ
അമ്മയെക്കാണാതെ വിമ്മിക്കരയുന്നി-
തമ്മണിപ്പൈതങ്ങൾ, ഞാനും കരയുവാൻ
ചുംബനംകൊണ്ടു പിരിക്കേണ്ടൊരാക്കൊച്ചു
ചുണ്ടുകളിന്നു ചിലുത്തിക്കരയവേ
ഉള്ളിലിന്നെങ്ങിനെയായിരമായിരം
വിള്ളലുവന്നുതകരാതിരിപ്പു ഞാൻ;

ഇല്ല, പറയുവാനില്ലെനിക്കൊന്നുമീ-
ത്തെല്ലുനേരത്തെയിജ്ജീവിതവേഴ്ചയിൽ
നശ്വരമാണല്ലൊ നല്ലതോരോന്നുമീ—
നിഷ്ഫാമനിഷ്ഠയിൽപ്പോലുമനുക്ഷണം.
ഓമനത്താർകളേ! മഞ്ഞിൻകണങ്ങളേ!
കോമളഭാവപ്രതീതികൾനിങ്ങളും
പോകുന്നുവല്ലൊപൊടുന്നനേ, ഞാനിനി
യേകാന്തനാകുവാൻ—ഏങ്ങിക്കരയുവാൻ!

ഏങ്ങിനെഞാനിനിയെൻപ്രാണവായുവിൽ
വിങ്ങിക്കരയുന്നവേദനകൊണ്ടൊരു
മംഗലസ്നിഗ്ധമാമാത്മാനുഭൂതിയെ
മാടിവിളിക്കും മരിക്കാതിരിക്കുവാൻ.

(സഹോദരൻ), 13—12—20

മറ്റു ചില പുസ്തകങ്ങൾ.



നെടുവീർപ്പുകൾ (ചെറുകഥകൾ)
2-ാം പതിപ്പ് 0-12-0

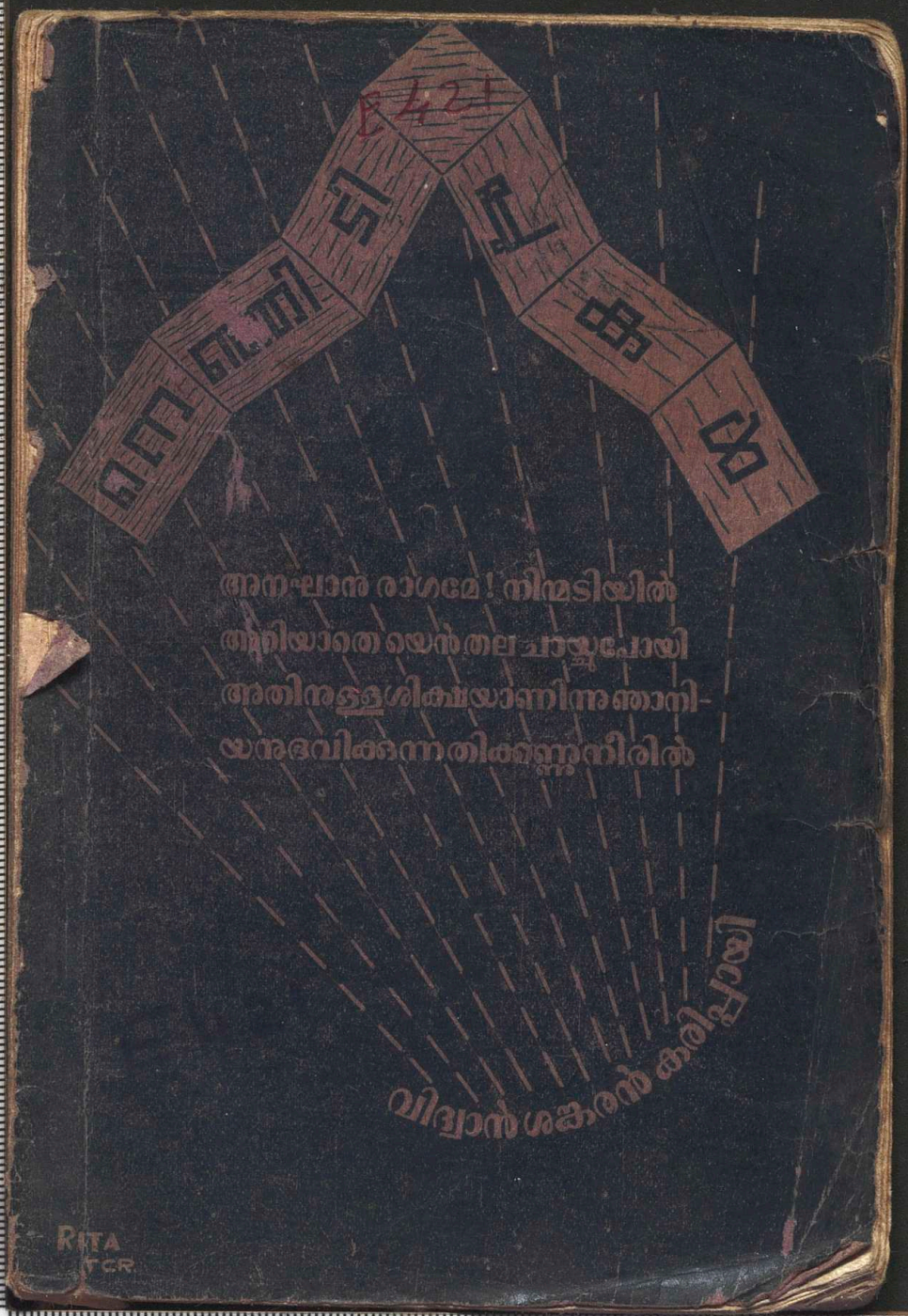
മഹിളാമണി (ഗദ്യനാടകം) 0-8-0

കൊടുങ്കാറ്റ് (കവിതകൾ) 1-0-0

ആവശ്യപ്പെടുക:—

ശങ്കരൻ കരിപ്പായി,
ചേന്ദമംഗലം,
കൊച്ചിൻ സ്റ്റേയിറ്റ്

Indic Digital Archive Foundation



gpura.org